

מסיימת הגמרא: וְלִית הִלְכָתָא – ואין ההלכה כְּמִן כָּר רַב אִשִּׁי.
 דין נוסף בענין עדות: שֶׁלֹּחַ לִית רַבִּי אֲבָא לְרַב יוֹסֵף בְּרַחֲמֵי הָהָא
 יוֹדֵעַ לוֹ בְּעֵדוּת קָרָקַע שְׁמִידָתָה עַד מְקוֹם פְּלוּנִי, וְיָדַע עֵדוּת זוֹ עַד
 שֶׁלֹּא נִסְתַּמָּא וְקוֹדֵם שֶׁחֲסִפִּיק לַהֲעִיד נִסְתַּמָּא. פְּסוּל עֲכָשִׁיו לַהֲעִיד,
 מִכֵּיּוֹן שֶׁעָתָה אֵינוֹ יָכוֹל לִרְאוֹת וּלְהִרְאוֹת לָנוּ בְּדִיקוֹ אֵת גְּבוּלוֹת
 הַשָּׂדֶה, וְנִמְצָא שֶׁעֲדוּתוֹ תְּהִיָּה מֵאוֹמֵד הָדַעַת, וְאֵין לִקְבֹּל עֵדוּת כֹּזֵר.
 וְשִׁמּוּאֵל אָמַר, כִּשְׁרִי לַהֲעִיד, שֶׁהָרִי אֶפְשָׁר דְּמַכְבִּין מִצְרֵינָהּ – יָכוֹל
 הוּא לְכוּיִן אֵת גְּבוּלוֹת הַשָּׂדֶה עַל יְדֵי סִימָנִים מִשְׁדוֹת סְמוּכוֹת
 לַשָּׂדֶה זֶה. אֲמַנָּם זֶה דוּוֹקָא בִּקְרָקַע, אֲכָל בְּגִלְמָא לֹא – כִּיּוֹן שִׁישׁ
 הִרְבֵּה טְלִיתוֹת וּבְגָדִים שְׁמִידוֹתֵיהֶם שׁוֹת לְמִידַת טְלִית אוֹ בְּגָד זֶה,
 וְיָקָא אִם הִיָּה רֹאשׁ עֵתָה בְּגָד זֶה וְעֵדִי שִׁוְדַע שְׁהוּא שֶׁל חֲבִירוֹ,
 הִיָּה נֶאֱמָן בְּעֵדוּתוֹ. וְרַב שִׁשְׁתִּי אָמַר, אֶפְשִׁי לְבִלְמָא כִּשְׁרִי
 אֶפְשָׁר דְּמַכְבִּין מִדַּת אֲרָבּוֹ וּמִדַּת רַחְבּוֹ שֶׁל הַבְּגָד, וְאֵין עוֹד אָדָם שִׁישׁ
 לוֹ בְּגָד דוּוֹקָא בְּמִידוֹת אֵלּוּ, אֲכָל בְּנִסְכָּא לֹא – עַל חֲתִיכַת כֶּסֶף אוֹ
 זֶה אוֹיֵנוּ יָכוֹל לַהֲעִיד. וְרַב פִּפְאָ אָמַר, אֶפְשִׁי לְבִלְמָא כִּשְׁרִי, שֶׁהָרִי
 אֶפְשָׁר דְּמַכְבִּין מִדַּת מִשְׁקָלוֹתָיו, וְלִפִּי שִׁיעוֹר הַמִּשְׁקָל יָכוֹל לַדַּעַת
 שֶׁאֵין חֲתִיכָה שֶׁל חֲבִירוֹ.
 הגמרא מקשה על שמואל ורב ששת ורב פפא: מִיִּתְיָב, שִׁנִּי
 בְּרִייתָא הִיא יוֹדֵעַ לוֹ בְּעֵדוּת עַד שֶׁלֹּא נִעְשָׂה חֲתָנוּ – קוֹדֵם שֶׁנִּשְׂא
 אֵת בִּתּוֹ, וְקוֹדֵם שֶׁחֲסִפִּיק לַהֲעִיד נִעְשָׂה חֲתָנוּ, וּבִכֵּר נִפְסַל לַהֲעִיד לוֹ
 מִשּׁוּם שֶׁנִּהְיָה קְרוֹבוֹ (סנהדרין כז), וְכֵן פִּיִּקְתָּ – שׁוֹמַע בְּאֲזִינוֹ, וְקוֹדֵם
 שֶׁהָעִיד נִתְחַרֵּשׁ, וְחֹרֵשׁ וְשִׁאֲנוֹ שׁוֹמַע וְאֵינוֹ מְדַבֵּר פְּסוּל לַעֲדוּת, וְכֵן
 פִּיִּתְחָ – שְׁרֹאָה כְּרֹאִי, וְקוֹדֵם שֶׁהָעִיד נִסְתַּמָּא, וְעִיּוֹר פְּסוּל לַעֲדוּת,
 וְכֵן שְׁפִי – מִיּוֹשֵׁב בְּעֵדוּת וְקוֹדֵם שֶׁהָעִיד נִשְׁתַּמָּה. בְּכָל אֵלּוּ פְּסוּל
 לַעֲדוּת, אִף שְׂרָאָה אֵת הָעֵדוּת בְּשַׁעָה שֶׁהִיָּה כִּשְׁרִי. מִמְּשִׁיכָה
 הִבְרִיתָא: אֲכָל הִיא יוֹדֵעַ לוֹ בְּעֵדוּת עַד שֶׁלֹּא נִעְשָׂה חֲתָנוּ, וְנִעְשָׂה
 חֲתָנוּ, וְאַחֲרָיִם מִתָּה בִּתּוֹ שֶׁל חֲבִירוֹ, כְּלוֹמַר אֲשֶׁתּוֹ שֶׁל רֹאשׁ
 הָעֵדוּת, וְעַל יְדֵי כֵךְ פִּסַּק מִלִּהְיוֹת חֲתָנוּ, וְשׁוֹב כִּשְׁרִי לַהֲעִיד לוֹ, וְכֵן
 פִּיִּקְתָּ וְנִתְחַרֵּשׁ, וְחֹרֵשׁ וְנִתְפַּקֵּת, וְכֵן פִּיִּתְחָ וְנִסְתַּמָּא, וְחֹרֵשׁ וְנִתְפַּתְחָ, וְכֵן
 שְׁפִי וְנִשְׁתַּמָּה, וְחֹרֵשׁ וְנִשְׁתַּפַּת. הִיא הוּא כִּשְׁרִי בְּכָל הָאוֹפְנִים הָאֵלּוּ
 לַהֲעִיד.
 ומסיימת הברייתא: זֶה הַבֵּלֵל, כָּל שֶׁתְּחַלְתּוּ בְּשַׁעַת רֵאִיִּת הָעֵדוּת,
 אוֹ סוֹפּוֹ בְּשַׁעַת הַגְּדַת הָעֵדוּת, הִיָּה בְּפִסְלוֹת, פְּסוּל. אֲבָל אִם הִיָּה
 תְּחַלְתּוֹ וְסוֹפּוֹ בְּכִשְׁרִי, כִּשְׁרִי לַהֲעִיד, אִף שֶׁבִין זְמָנִים אֵלּוּ הִיָּה
 פְּסוּל.
 מבואר מדברי הברייתא, שלא מקבלים עדות מסומא אף שראא
 אֵת הָעֵדוּת בְּעוֹדוֹ פִּיקָה,

או שאמר אִתָּה נִתְּתוֹ לִי בְּמִתְנָה, ואם היה המחזיק טוען רק טענות
 אלו היה נאמן ולא היו מוציאים את העבד מידו, אלא שהמשיך
 ואמר לתובע, רְצוֹנְךָ הִשְׁכַּע שְׁלֹא מִכְרָתוֹ וְסוּל, וְנִשְׁכַּע הַתּוֹבֵעַ, צִרִּיךְ
 הַמְּחִזִּיק בַּעֲבַד לְהַשִּׁיבוֹ לִידֵי הַתּוֹבֵעַ, וְאֵינוֹ יָכוֹל לְחֹזֵר בּוֹ, אִף שִׁישׁ
 סָבְרָא לֹמַר שֶׁהִתְכוּוֹן רַק לַשְּׁטוֹת בּוֹ, מִכָּל מְקוֹם מִכֵּיּוֹן שֶׁהִטִּיל
 עָלָיו שְׁבוּעָה הִרִי הָאֵמִינוּ בּוֹ, וְהָרִי הוּא כְּמִי שֶׁהוֹדָה.
 שואלת הגמרא: מֵאֵי קָא מִשְׁמַע לָנוּ רַבִּי אֲבָא, הֲלֹא תִּנְיָא – שִׁנִּי
 כֵּן כִּבֵּר בְּמִשְׁנָה (סנהדרין כד), לַעֲנִין בַּעֲלִי דִין הָרוּצִים לְבַחֲרוֹר לָהֶם
 דִּין שִׁפְסוֹק בִּינִיהֶם, שֶׁאֵם אָמַר לוֹ אֶחָד מִבַּעֲלֵי הַדִּין לְבַעַל דִּין
 הַשִּׁנִּי, נֶאֱמָן וְ–מִקּוֹבֵל) עָלֵי אֲבָא שֶׁלֵּי לַהֲיוֹת דִּין בְּדִינָנוּ, אוֹ שֶׁאֵמַר
 נֶאֱמָן עָלֵי אֲבִיד וְאֵב פְּסוּל לָדוֹן מִן הַתּוֹרָה (שם כז), אוֹ שֶׁאֵמַר נֶאֱמָן
 עָלֵי שְׁלֹשָׁה דְּעֵי בְּכָךְ שֶׁאֵינִם בִּקְיָאִים בְּדִין, וְאַחֲרָיִם שֶׁאֵמַר כֵּן, רִצָּה
 לְחֹזֵר בּוֹ. רַבִּי מֵאִיד אָמַר יָכוֹל לְחֹזֵר בּוֹ, מִשּׁוּם שֶׁרַק דְּבָרִים
 בַּעֲלָמָא אִמְרוּ וְלֹא עָשׂוּ קִנְיָן עַל כֵּךְ, וְחֻקִּים אִמְרִים אֵינוֹ יָכוֹל
 לְחֹזֵר בּוֹ. וְנִמּוּאָה שְׁלֵדַעַת חֲכָמִים אִף אֵין קִיבֵל עָלָיו דְּבַר שֶׁאֵינוֹ
 לִפִּי הַדִּין אֵינוֹ יָכוֹל לְחֹזֵר בּוֹ, וְאֵם כֵּן, מִזֶּה חִידֵשׁ רַבִּי אֲבָא בְּדַבְרֵיו
 שֶׁאֵם הַסִּכִּים לַתֵּת אֵת הָעֵבֶד אִם יִשְׁכַּע הַתּוֹבֵעַ, שֶׁאֵינוֹ יָכוֹל לְחֹזֵר
 בּוֹ.
 משיבה הגמרא: הָא קָא מִשְׁמַע לָנוּ, דְּבִ'אֲתָן לָךְ מִחְלוּקָתָא – כְּלוֹמַר
 בְּסִנְהֵדְרִין (כד), נִחְלָקוּ הָאֵמִנוּרָאִים, שְׁמוּאֵל סָבַר שֶׁמִּחְלוּקָתָא רַבִּי
 מֵאִיד וְחֲכָמִים הִיא רַק בְּמִחְלוֹ לָךְ וְשִׁמּוּכִין לְמִחְלוֹ עַל הַחוּב עַל יְדֵי
 הַדִּינִים הַפְּסוּלִים אֲבָל בְּאֲתָן לָךְ לִפִּי כּוֹלֵם יָכוֹל לְחֹזֵר בּוֹ, וְרַבִּי
 יוֹחָנָן סָבַר שֶׁנִּחְלָקוּ בְּאֲתָן לָךְ, שֶׁאִף בְּאוֹפֵן זֶה אִמְרוּ חֲכָמִים שֶׁאֵינוֹ
 יָכוֹל לְחֹזֵר בּוֹ, וְבֵא רַבִּי אֲבָא לְהַשְׁמִיעֵנוּ כְּדַבְרֵי רַבִּי יוֹחָנָן. יְעוֹד בֵּא
 רַבִּי אֲבָא לְהַשְׁמִיעֵנוּ שֶׁהִלְכָּה בְּכָרְבִי חֻקִּים שֶׁאֵינוֹ יָכוֹל לְחֹזֵר בּוֹ.
 דִּין נוסף בענין גבית עבד מיתומים בחוב אביהם: שֶׁלֹּחַ לִית רַבִּי
 אֲבָא לְרַב יוֹסֵף בְּרַחֲמֵי הָהָא, הִלְכָּה, גִּבּוּיִן מִיתוּמִים אֵת חוֹב אֲבִיהֶם, מִן
 הָעֵבְדִּים הַכְּנַעֲנִים שֶׁהוֹרִישׁ לָהֶם, מִשּׁוּם שֶׁכֶּשֶׁם שֶׁעֲבָדִים נִחְשָׁבִים
 כְּקַרְקָעוֹת לְגַבִּי כְּמָה דִּינִים, כֵּךְ לַעֲנִין גְּבִיִּית חוֹב. וְרַב נֶחֱמָן אָמַר,
 אֵין גִּבּוּיִן מִעֲבָדִים, מִשּׁוּם שֶׁלַּעֲנִין זֶה נִחְשָׁבִים כְּמִטְלָטִלִים שֶׁאֵינִם
 מִשְׁתַּעֲבָדִים לְבַעַל חוֹב.
 דִּין נוסף בענין כשרות אדם להעיד לקרובו: שֶׁלֹּחַ לִית רַבִּי אֲבָא לְרַב
 יוֹסֵף בְּרַחֲמֵי הָהָא, הִלְכָּה הִיא, שֶׁשְׁלִישִׁי בְּשִׁנִּי כִּשְׁרִי לַעֲדוּת, כְּגוֹן שֶׁהוּא
 רֹאוּבֵן וְשִׁמְעוֹן אֲחִים, וְהֵם נִקְרָאִים רֵאשׁוֹנִים, שֶׁכֶּשֶׁר ה'שְׁלִישִׁי'
 דִּהְיִינוּ נִכְדוֹ שֶׁל רֹאוּבֵן, לַהֲעִיד ב'שְׁנֵי דִּהְיִינוּ בְּנָנוּ שֶׁל שְׁמַעוֹן. רַבָּא
 אָמַר, אִף שְׁלִישִׁי וְנִכְדוֹ שֶׁל רֹאוּבֵן בְּרֵאשׁוֹן וְשִׁמְעוֹן) כִּשְׁרִי לַעֲדוּת.
 וְרַבִּי בְּרַב אִשִּׁי אֲכָשֶׁר פִּאָּבָא דִּאָּבָא – הַכְּשִׁיר לַעֲדוּת אִף אִם מַעֲיֵד
 לֹא אֵבִי וְרֹאוּבֵן).

אגרות קודש

ב"ה, א' סיון, תשי"ד

ברוקלין.

שלום וברכה!

מאשר הנני קבלת מכתבו מכ"ח אייר, וכבקשתו אזכירו על הציון הק' של כ"ק מו"ח אדמו"ר
 זצוקלה"ה נגז"מ זי"ע, בכלל ובהנוגע לחלישות שמוכיר במכתבו בפרט.

וימים אלו ימי הכנה למתן תורה וקבלתה שנעשו אז כל ישראל בריאים גם בפשטות בגשמיות
 כמסופר בשמו"ר הרי ידוע המבואר בחסידות שכל ההמשכות חוזרים ונעורים בכל שנה ושנה, וכמ"ש
 והימים האלה נזכרים (ואז הם גם) ונעשים, הנה יצליחו השי"ת לבשר טוב בכל הנ"ל.

ברכה לקבלת התורה בשמחה ובפנימיות.

נ.ב. בבקשה לפרסם בהנוגע ללימוד במאמרי כ"ק מו"ח אדמו"ר בימי חג השבועות הבע"ל,
 שהצעתי בזה הוא מאמרי חג השבועות תשי"ד שנמצאים בקופיר והולכים עתה ונדפסים.

בבא בתרא דף קכח עמוד ב תלמוד בבלי המבואר "שפה ברורה – עוז והדר" (ליום שלישי) רלט

לגבותן מהלקוחות, אך באופן זה לא גובה אותן מהלקוחות, משום
דאמרי הלקוחות אֵין אַעדים סְמִינָן – אנו סומכים על עדות העדים
שכבר פרע הכל, ואין אנו מאמינים ללוה, שהרי יתכן שעשה
קנוניה עם המלוה לומר שחייב חצי, כדי להוציא נכסים
מהלקוחות.
מוסיף רבי אבא: וְאִפִּילוּ לְרִבִּי עֲקִיבָא דְאָמַר בבבא מציעא (ד.)
שלוה שהודה במקצת, ויש לו ראייה מלשון השטר שחייב אף
פחות ממה שהודה, מִשִּׁיב אֲבֵדָה הוּי – נחשב כמשיב אבידה
למלוה, משום שהיה יכול לומר שאינו חייב כלום ולשון השטר
היה מסייע, ולכן אינו ככל מודה במקצת ופטור משבועה. מכל
מקום הֵי מִילִי – דברים אלו אמרם רבי עקיבא רק הִיבָא דְלִיבָא
עדים על פירעון ההלואה אלא יש רק שטר שמסייע, אֲבָל הִיבָא
דְאִיבָא עֲדִים, כיון שמתחילה אינו יודע מה יעיד, אִירְתוּתִי אִירְתָּהּ
– ירא הוא שמא יסייעו למלוה, ולכן כשמודה במקצת אינו נחשב
משיב אבידה, אלא הרי הוא ככל מודה במקצת החייב שבועה
מקשה הגמרא: מִתְקַיֵּין לָהּ מִרַב בְּרַב אִשִּׁי, הלא אֲדִיבָהּ – הפוך
צריך להיות, שֶׁאִפִּילוּ לְרִבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן אֶלְעָזָר, דְאָמַר (ש) שמודה
במקצת שהשטר מסייע, מוֹדָה מִקְצַת הַטַּעֲנָה הוּי וצריך להשבע,
הֵי מִילִי – דבריו אלו אמורים רק הִיבָא דְלִיבָא עֲדִים דְקָא מְסִיעִי
לֵיה, אֲבָל הִיבָא דְאִיבָא עֲדִים דְקָא מְסִיעִי לֵיה – כשיש עדים
המסייעים לטענתו, כמו כאן שמעידים שפרע הכל, אף שבאו
העדים רק לאחר הודאתו, מכל מקום אנו אומרים שכנראה ידע
מעידותו ויכול היה לטעון שפרע הכל, ואם כן בכך שהודה
במקצת וְדַאי מִשִּׁיב אֲבֵדָה הוּי, וצריך להיות נאמן בטענתו ולא
להשבע עליה, ושלא כדברי רבי אבא שצריך להשבע ככל מודה
במקצת.
הגמרא מביאה את פסק ההלכה בכל הדינים ששלח רבי אבא:
דְרַשׁ מִר זוֹמְרָא מִשְׁמִיה דְרַב שִׁמְיָא בְר אִשִּׁי, הִלְכְתָא בְּכָל הֵי
שְׁמִיעְתָּתָא – ההלכה בכל השמועות הללו בְּרַשְׁלָח לֵיה רַבִּי אֲבָא
לְרַב יוֹסֵף בְּרַב חָמָא, ולא כפי החכמים שחלקו עליו בפסקי ההלכה
השונים.
הגמרא דנה בדבריו של רב שימי בר אשי ומבארת אותם: אָמַר לֵיה
רַבִּינָא לְרַב אִשִּׁי, דְרַב נַחֲמָן מֵאִי – האם אכן ההלכה כרבי אבא אף
בדיון גביה מן העבדים (לעיל ע"א), הלא בדיון זה חלק עליו רב נחמן,
שרבי אבא אמר שבעל חוב של מת גובה מעבדי המת, ורב נחמן
אמר שאינו גובה, ומקובל בדינו שהלכה כרב נחמן בדיני ממונות,
ואם כן קשה מפסק ההלכה של רב שימי בר אשי כרבי אבא, על
פסק ההלכה המקובל בדינו.
אָמַר לֵיה – ענה רב אשי לרבינא, אֵין גּוֹבִין מִתְּנִינָן לָהּ – אנו שונים
שרבי אבא שלח שההלכה היא 'אין גובים מן העבדים', ולפי זה
רב נחמן לא חולק עליו, ואכן שונים בהמשך 'וְכֵן אָמַר רַב נַחֲמָן,
ונמצא ששני פסקי ההלכה, של רב שימי בר אשי כרבי אבא, ומה
שמקובל בדינו בדיני ממונות כרב נחמן, אינם סותרים.
לפי ביאור זה מבררת הגמרא מה חידש רב שימי בר אשי בדבריו:
וְאֵלָא הִלְכְתָא לְאַפּוֹקֵי מֵאִי – מדעת מי בא רב שימי להוציא, ומדוע
הוצרך רב שימי בר אשי לפסוק כרבי אבא,

הִיבָא דְרַבִּינָא – ולכאורה יש מכאן קושיא לדברי שמואל ורב
ששת ורב פפא, שכולם הכשירו מי שראה בשעת ראיית העדות
ואחר כך התעורר לעדות על מידת קרקע, אף שעתה בשעת הגדת
העדות הוא פסול להעיד. מסיקה הגמרא: הִיבָא דְרַבִּינָא – אכן יש מכאן
קושיא, ונדרשו דבריהם.
דין נוסף בענין נאמנות האב על בנו: שֶׁלַח רַבִּי אֲבָא לְרַב יוֹסֵף בְּר
חָמָא, הָאֹמֵר וּלְהֵלֵךְ תִּפְרֹשׁ הַגְּמָרָא מִה אִמְרוּ עַל תִּינוּק בֵּין הַבָּנִים
– על אחד מבניו, נֶאֱמָן במה שאומר. וְרַבִּי יוֹחָנָן אָמַר, אֵינוּ נֶאֱמָן.
מבררת הגמרא: מֵאִי קָאָמַר – מה אמר האב על התינוק. מבארת
הגמרא: אָמַר אֲבִי, הִכִּי קָאָמַר, הָאֹמֵר עַל תִּינוּק בֵּין הַבָּנִים, 'בני זה
יִירֶשׁ כָּל נִכְסֵי' נֶאֱמָן – דבריו קיימים, שפוסק רבי אבא בְּרַבִּי יוֹחָנָן
בֶּן בְּרוּקָה, שאמר להלן (קל) במשנה, שהאומר 'איש פלוני יירשני',
אם היה אותו פלוני אדם הראוי ליורשו דבריו קיימים. וְרַבִּי יוֹחָנָן
אָמַר, אֵינוּ נֶאֱמָן, כיון שסבר בְּרַבִּינָן שאמרו לעיל (קכז) שאם ריבה
נכסים לאחר מבניו ומיעט לאחר בלשון ירושה, אין דבריו קיימים.
רבא מקשה על ביאורו של אבוי: מִתְקַיֵּין לָהּ רַבָּא, הֵאִי – הלשון
'נֶאֱמָן' 'אֵינוּ נֶאֱמָן', קשה, שהרי אין דנים כאן אם להאמינו או לא.
אלא האם דברי המוריש קיימים או לא, ואם כן יִירֶשׁ וְלֹא יִירֶשׁ
מִבְּעֵי לֵיה – היו צריכים לומר.
לכן מבאר רבא את דברי רבי אבא ורבי יוחנן באופן אחר: אֵלָא
אָמַר רַבָּא, הִכִּי קָאָמַר, הָאֹמֵר עַל תִּינוּק בֵּין הַבָּנִים 'בְּכוֹר הוּא',
אפילו אם בן אחר היה מוחזק בכבוד. נֶאֱמָן האב, שפוסק רבי אבא
בְּרַבִּי יוֹחָנָן (לעיל קכז, בבביתא), שנאמן אדם לומר 'בני זה בכור הוא',
וביארה הגמרא (שם) שנאמן אף אם היו מוחזקים שכן אחר הוא
הבכור. וְרַבִּי יוֹחָנָן אָמַר, אֵינוּ נֶאֱמָן, משום שסבר בְּרַבִּינָן, שאמרו
(שם) שכיון שכן אחר מוחזק בכבוד אינו נאמן.
דין נוסף בדיני ירושה: שֶׁלַח לֵיה רַבִּי אֲבָא לְרַב יוֹסֵף בְּרַב חָמָא, הָאֹמֵר
'הַטּוֹל אִשְׁתִּי חֶלֶק בִּירוּשְׁתִּי כְּחֶלְקוֹ שֶׁל אֶחָד מִן הַבָּנִים'. נִזְמַנְתָּ
כְּאֶחָד מִן הַבָּנִים.
רבא מוסיף ומבאר את דינו של רבי אבא: אָמַר רַבָּא, וְדוּקָא
בְּנִכְסִים שֶׁל עֲבָדֵי – שנמצאים אצלו עתה בשעת אמירתו זו, ולא
בנכסים שיכנסו לרשותו לאחר מכן כיון שאין אדם מקנה דבר
שעדיין לא בא לעולם. וְכֵן חוֹלֶקֶת בְּבָנִים הִבְאִין לְאַחֵר מִבָּאָן,
כלומר אף שנולדו ילדים נוספים לאחר אמירתו, אינה יכולה לומר
שתחלוק רק עם הבנים שהיו קיימים בשעת האמירה ותיטול חלק
גדול יותר, אלא חולקת עם כל הבנים שיהיו בשעת החלוקה, ואף
שנולדו לאחר האמירה.
דין נוסף: שֶׁלַח לֵיה רַבִּי אֲבָא לְרַב יוֹסֵף בְּרַב חָמָא, הַטּוֹצִיא שֶׁטֶר חוֹב
עַל חֲבִירוֹ, מִלּוֹה אוֹמֵר 'לֹא נִפְרַעְתִּי כְּלוּם', וְלוֹה אוֹמֵר 'נִפְרַעְתִּי
מִחֲצָה', וְהָעֲדִים מַעֲדִין שֶׁפִּרַע כּוֹל. הֲרִי זֶה – הלוח נִשְׁבַּע שכבר
פרע מוחצית הסכום, כדיון מודה במקצת הטענה (עין בי"מ ד.),
והמלוה נִזְכָּה מִחֲצָה, ואף שהעדים מעידים שפטור לגמרי, אך
הודאת בעל דין היא יותר מהעדאת עדים. אמנם מוסיף רבי אבא
שגובה המלוה רק מְנַכְסִים בְּנֵי חוֹרִין, כלומר מהנכסים שעדיין הם
ברשות הלוח ולא מכרם, אֲבָל מְנַכְסִים מְשׁוּעָבְדִין, כלומר
מקרקעות שמכר אחרי ההלואה, אף שברך כלל המלוה יכול

אגרות קודש

ב"ה, כ"ז סיון, ה'תשכ"ח

ברוקלין

שלום וברכה!

... הפ"נ יקראו בעת רצון על הציון הק' וכן בקשר ליום הולדת שלו.

לשאלתה לאיזה מצוה סגולה מיוחדת כו' – כמובן, עיני טהמש"פ [טהרת המשפחה] ועניני
צניעות (כיסוי הראש, לבושים וכו'). וראה זחי"ג (קכו, רע"א): בעיא איתתא כו' גודל השכר בזה.